

Sygn. akt: II AKa 211/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Mirosław Ziąja
Sędziowie	SSA Wiesław Kosowski (spr.) SSO del. Karina Maksym
Protokolant	Agnieszka Curyło

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice-Południe w Katowicach Piotra Kądzieni

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 r. sprawy

C. B. s. M. i G.

ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 310 § 1 i 2 kk i inne

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 28 lutego 2017 roku, sygn. akt V K 124/16

1. uchyła punkt 2,3,4 i 5 zaskarżonego wyroku (odpowiednio punkt III, IV, V i VI aktu oskarżenia) i w tym zakresie przekazuje sprawę oskarżonego C. B. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Katowice-Wschód w Katowicach;
2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70§ 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej w punkcie 7 wobec oskarżonego C. B. kary łącznej 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;
3. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
4. zasądza od oskarżonego C. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. K. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z wyboru za postępowanie odwoławcze;
5. zwalnia oskarżonego C. B. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

(w części dotyczącej skazania oskarżonego C. B. i orzeczenia kary łącznej, tj. pkt 1,6 i 7 wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach)

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 28 lutego 2017r., w sprawie o sygn. akt VK 124/16 uznał oskarżonego C. B. za winnego tego, że w nieustalonym dniu, nie wcześniej niż 18 sierpnia 2011 roku i nie później niż 10 lutego 2012 roku w nieustalonym miejscu, dokonał podrobienia weksla kaucyjnego opiewającego na kwotę 312.848,88 zł, w ten sposób, że na czystej kartce zawierającej podpis M. K. nadrukował treść weksla kaucyjnego, a następnie uzupełnił o treść w postaci daty zapłaty oraz kwoty, stwarzając tym pozory, że dokument pochodzi od M. K., a następnie w dniu 10 lutego 2012 roku w K. przy ul. (...), puścił w obieg wyżej wymieniony podrobiony weksel kaucyjny w ten sposób, że posłużył się nim w postępowaniu cywilnym przed Sądem Okręgowym w Katowicach w sprawie sygn. akt I C 202/12, co skutkowało w dniu 17 lutego 2012 roku w Sądzie Okręgowym w Katowicach przy ul. (...), poprzez poświadczenie nieprawdy i podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego, tj. Sędziego Sądu Okręgowego w Katowicach, co do wystawcy przedmiotowego weksla i rzekomo zaciągniętego zobowiązania wekslowego przez M. K., wyłudzeniem poświadczenia nieprawdy w sprawie o sygn. akt I Nc 46/12, poprzez wydanie wobec M. K. nakazu zapłaty kwoty 312.848,88zł, przy czym uznał, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k. przy zast. art. 11§ 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał również C. B. za winnego tego, że w dniu 10.02.2012 roku w Sądzie Okręgowym w Katowicach przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd co do miejsca wykonania usługi przedłożył jako rzekomą część wierzycelności z podrobionego weksla, rachunek nr (...) z dnia 09.12.2009 roku wystawiony przez (...)J. ul. (...) za montaż armatury łazienkowej, mający potwierdzać wykonanie usługi w budowanym domu w Ć. przy ul. (...) przez M. K., gdy w rzeczywistości ww. rachunek wystawiony został za wykonaną usługę na zlecenie C. B. na sąsiedniej posesji w stodole-stajni, czym usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 650 zł M. K., jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na uchylenie nakazu zapłaty wobec M. K. wyrokiem z dnia 27.05.2014 r. o sygn. akt I C 202/12 przez Sąd Okręgowy w Katowicach, utrzymany w mocy wyrokiem z dnia 10.12.2014 r. sygn. akt I ACa 803/14 Sądu Apelacyjnego w Katowicach, to jest winnym popełnienia przestępstwa z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. i za to na mocy art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 §1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego C. B. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd orzekł także o zwrocie oskarżycielce posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego oraz o zwolnieniu oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

W tym zakresie wyrok został zaskarżony tylko apelacją obrońcy oskarżonego na jego korzyść.

Obrońca w swym środku odwoławczym podniósł zarzuty obrazy prawa procesowego, mającej wpływ na wynik sprawy, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mającego wpływ na jego treść.

Z ostrożności procesowej skarżący zarzucił również obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 69 §1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r.) oraz niezastosowaniu art. 4 §1 k.k. co skutkowało nieudzieleniem oskarżonemu warunkowego zawieszenia orzeczonej kary.

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł w pierwszej kolejności o zmianę wyroku i uniewinnienie C. B. od wszystkich stawianych mu zarzutów, ewentualnie o warunkowe zawieszenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego C. B. w zasadniczej części nie została uwzględniona. Sąd I instancji zgromadził bowiem pełny materiał dowodowy, nie wymagający poszerzenia, ani też uzupełnienia. Zgromadzone dowody poddał wnikliwej i pełnej ocenie zgodnej z dyspozycjami art. 7 k.p.k. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak m.in. postanowienie SN z dnia 18 grudnia 2012r., III KK 298/12). Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd meriti wyraźnie wskazał, którym dowodom daje wiarę i dlaczego, a którym odmawia waloru wiarygodności. Zostało to uargumentowane w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego. W pisemnych motywach należy również wskazać powody, dla których ustalenia faktyczne zostały oparte o opinię pisemną oraz opinię uzupełniającą biegłej K. G..

Ocena dowodów zgodna z dyspozycjami art. 7 k.p.k. doprowadziła do w pełni prawidłowych ustaleń faktycznych. Podniesione w tym zakresie w apelacji obrońcy zarzuty jawią się, jako polemikami z ustaleniami Sądu. Jak wielokrotnie podnoszono w orzecznictwie istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy - na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błąd rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji. Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku") bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznanności określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów, a wynikającej z art. 7 k.p.k.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. (tak m.in. wyrok s.apel. we Wrocławiu z dnia 9 marca 2016r., sygn. akt. II AKa 41/16, wyrok s.apel. w Krakowie z dnia 9 marca 2016r., sygn. akt. II AKa 316/15, wyrok s.apel. w Gdańsku z dnia 30 czerwca 2016r., sygn. akt II AKa 118/16).

Z żadną z takich sytuacji nie mieliśmy miejsca w niniejszej sprawie. Jak już była mowa Sąd meriti w omawianym zakresie (to jest w części dotyczącej skazania oskarżonego C. B.) zgromadził pełny materiał dowodowy, dokonał jego właściwej oceny zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, co z kolei skutkowało właściwymi ustaleniami faktycznymi.

W pełni prawidłowo Sąd uznał więc oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 11 § 2 k.k., jak też przestępstwa z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. i dlatego w tym zakresie nie podzielono zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy.

Na marginesie należy zauważyć, iż obrona nie złożyła wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku przez Sąd odwoławczy. Uczynił to natomiast oskarżyciel, który nie kwestionował rozstrzygnięcia w tym zakresie. Abstrahując od poczynionych powyżej uwag należy zauważyć, iż zgodnie z prezentowanym przez Sąd Apelacyjny w Katowicach poglądem skoro prokurator nie znalazł podstaw do wywiedzenia własnej apelacji a próbując de facto rozstrzygnięcie, to w sytuacji utrzymania wyroku Sądu I instancji w mocy (a tak faktycznie stało się co do ustaleń faktycznych, w zakresie

sprawstwa i winy) właściwym jest odesłanie do argumentacji zawartej w pisemnych motywach orzeczenia tego Sądu (tak m.in. wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 22 lipca 2016r., sygn.. akt II AKa 268/16).

Nie można też w pełni zgodzić się ze stanowiskiem zawartym w apelacji obrońcy, jakoby Sąd meriti dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 69 §1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r.) oraz niezastosowaniu art. 4 §1 k.k. co skutkowało nieudzieleniem oskarżonemu warunkowego zawieszenia orzeczonej kary. Z pisemnych motywów orzeczenia wynika bowiem tylko, iż kary jednostkowe, jak też kara łączna 2 lat pozbawienia wolności orzeczone wobec C. B. są zdaniem Sądu adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów, nie przekraczają stopnia winy oskarżonego, a przez to spełnią swoje cele w zakresie prewencji szczególnej i generalnej. Sąd nie stwierdził natomiast, iż nie widzi możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności z uwagi na jej wymiar, a tylko wówczas mielibyśmy do czynienia z sytuacją naruszenia prawa materialnego.

Sąd odwoławczy dostrzegł jednak potrzebę korekty orzeczenia w tym zakresie poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec C. B. na maksymalny okres próby wynoszący 5 lat i oddanie go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego, w oparciu o przepisy art. 69 §1 k.k., art. 70 §1 k.k. i art. 73 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 §1 k.k. Zgodzić się wprawdzie należy ze stanowiskiem Sądu meriti odnośnie wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej, tym niemniej należy pamiętać, iż przy ocenie czy orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę wszystkie jej elementy. Zdaniem Sądu odwoławczego kara bezwzględna pozbawienia wolności orzeczona w realiach niniejszej sprawy wobec C. B. byłaby karą nadmiernie surową. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, iż popełnione przez niego przestępstwa wynikały z rozliczeń i konfliktów związanych z wzajemnymi relacjami osób pozostających wcześniej w konkubinacie. Trzeba też zaznaczyć, iż wprawdzie oskarżony jest osobą karaną, ale za czyny głównie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponadto nie można też nie zauważyć, iż czyny, za które został skazany w niniejszej sprawie miały miejsce ponad 5 lat temu. To wszystko pozwala w ocenie organu orzekającego przyjąć, iż mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni w przyszłości nowego przestępstwa. Dla pełnej realizacji tego celu Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.